

гладуватъ и се измжчватъ . . .

— Добро джудже, благодаря ти, че моето сърдце ще стане тъй велико, да обича и жали. Но азъ, мило, добро джудже, мисля, че имашъ планини отъ злато. Тъй се разправя въ приказкитъ. А ти ми предлагашъ съвсемъ други нѣща.

— Петьо, това, което се говори въ приказкитъ не е лъжа. Азъ имамъ и планини отъ злато. Очитъ биха ослѣпѣли да ги видишъ . . . Ти можешъ да вземешъ товари отъ тѣхъ. Но знай! Допрешъ ли се до златото, вмѣсто твоего сърдце, което обича, ти ще имашъ метално, злато сърдце. То отъ нищо не ще се трогва. Всички ще мрази, никого не ще обича, освенъ парата. Сърдцето ти ще стане кораво и жестоко. Ти ще карашъ другитъ да ра-

ботятъ вмѣсто тебъ и не ще ги жалишъ.

— Спри, спри, добро джудже! Остави ми перцата! Не ме води при златнитъ планини! . . .

Петьо стисна по-силно малката торбичка съ перцата, притисна я до сърдцето си, като най-скъпъ даръ.

— Време е вече за училище, Петьо! Ти много спишъ. — Майка му се бѣ надвесила надъ креватчето и леко го будѣше.

— Не, мамо, азъ не искамъ златнитъ планини! Всѣкога ще те обичамъ. И за винаги ще запазя перцата, които джуджето ми подари! — и Петьо притисна още веднажъ ржка до сърдцето си, като мислѣше, че държи торбичката съ скъпитъ перца и че току що се е върналъ отъ ношната си разходка въ гората съ доброто джудже.

Северина

СЪНЧО

Баба внученце приспива и му пѣе тя — сънлива:

— Нанкай, внуче, сънчо дойде изъ горица да те води. Тамъ играй ти колко щешъ, мило, тъй ще порастешъ. Азъ добре ще те завия, съ китенъ шалъ ще те покрия. Баба клюма, клюма, пя, и си сладичко заспа.

Внучето се понадигна и на баба пѣсенъ викна:

— Нанкай, бабо, сънчо дойде изъ горица да те води. Тамъ играй ти колко щешъ, бабо, тъй ще порастешъ. Азъ добре ще те завия и съ кожухъ ще те покрия. Нанкай, бабо, въ топла стая, азъ навънъ ще поиграя!

В. Ив. Стояновъ